

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 13 stycznia 2022 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Zbliżanie ustawodawstw –
Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 – Część E pkt 2 lit. a) załącznika VII –
Przekazywanie konsumentom informacji na temat żywności – Etykietowanie i prezentacja
środków spożywczych – Dyrektywa 2000/36/WE – Część A pkt 2 lit. c) załącznika I –
Wyroby kakaowe i czekoladowe – Wykaz składników środka spożywczego przeznaczony dla
konsumentów w państwie członkowskim

W sprawie C-881/19

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Krajský soud v Brně (sąd okręgowy w Brnie, Czechy)
postanowieniem z dnia 25 października 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 grudnia
2019 r., w postępowaniu:

Tesco Stores ČR a.s.

przeciwko

Ministerstvo zemědělství,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: E. Regan, prezes izby, C. Lycourgos, prezes czwartej izby, I. Jarukaitis, I. Ziemele
i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: E. Tanchev,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Tesco Stores ČR a.s. – L. Šrubař, advokát,
- w imieniu Ministerstvo zemědělství – R. Pokorný,
- w imieniu rządu czeskiego – M. Smolek, J. Vlácil i J. Očková, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: czeski.

– w imieniu Komisji Europejskiej – B. Hofstätter, P. Ondrůšek i B. Rous Demiri, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 6 października 2021 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni części E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. 2011, L 304, s. 18), w związku z częścią A pkt 2 lit. c) załącznika I do dyrektywy 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 czerwca 2000 r. odnoszącej się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. 2000, L 197, s. 19).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Tesco Stores ČR a.s. (zwaną dalej „Tesco”) a Ministerstvo zemědělství (ministerstwem rolnictwa, Czechy) w przedmiocie etykietowania produktów sprzedawanych przez Tesco w Republice Czeskiej.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 1169/2011

- 3 Motywy 1, 3, 4, 13, 17, 20, 22 i 26 rozporządzenia nr 1169/2011 mają następujące brzmienie:

„(1) Artykuł 169 [TFUE] przewiduje, że Unia [Europejska] przyczynia się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumenta poprzez środki przyjmowane przez nią zgodnie z [...] art. 114 [TFUE].

[...]

(3) Aby uzyskać wysoki poziom ochrony zdrowia konsumentów i zagwarantować im prawo do informacji, należy zapewnić odpowiednie informowanie konsumentów na temat spożywanej przez nich żywności. [...]

(4) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności [Dz.U. 2002, L 31, s. 1] przewiduje, że generalną zasadą prawa żywnościowego jest zapewnienie konsumentom podstawy do dokonywania świadomych wyborów dotyczących spożywanej przez nich żywności i uniemożliwienie jakichkolwiek praktyk, które mogłyby wprowadzić konsumenta w błąd.

[...]

- (13) Konieczne jest określenie wspólnych definicji, zasad, wymogów i procedur, tak, aby stworzyć jasne ramy i wspólną podstawę środków unijnych i krajowych regulujących informacje na temat żywności.

[...]

- (17) Podstawową kwestią uwzględnianą przy określaniu wymogów dotyczących obowiązkowych informacji na temat żywności powinno być umożliwienie konsumentom identyfikacji i właściwego wykorzystywania danego środka spożywczego oraz dokonywania wyborów zaspokajających ich indywidualne potrzeby dietetyczne. [...]

[...]

- (20) Przepisy prawa w zakresie informacji na temat żywności powinny zakazywać stosowania informacji, które wprowadzałyby konsumenta w błąd, w szczególności co do cech, działań lub właściwości danego środka spożywczego, lub przypisywałyby danym środkom spożywczym właściwości lecznicze. [...]

[...]

- (22) Należy opracować wykaz wszystkich obowiązkowych informacji, które z zasady powinny być przekazywane w odniesieniu do środka spożywczego przeznaczonego dla konsumentów finalnych i zakładów żywienia zbiorowego. Ten wykaz powinien nadal obejmować informacje, które są już wymagane na mocy istniejących przepisów unijnych, ponieważ powszechnie uznaje się je za cenny dorobek prawny w zakresie informacji dla konsumenta.

[...]

- (26) Etykiety żywności powinny być jasne i zrozumiałe, aby były pomocne dla konsumentów, którzy chcą dokonywać bardziej świadomych wyborów dotyczących żywności i diety. [...]

4 Rozdział I rozporządzenia nr 1169/2011, zatytułowany „Przepisy ogólne”, zawiera art. 1 i 2.

5 Artykuł 1 tego rozporządzenia, zatytułowany „Przedmiot i zakres stosowania”, stanowi w ust. 1:

„Niniejsze rozporządzenie stanowi podstawę zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w zakresie informacji na temat żywności, przy uwzględnieniu różnic percepcji ze strony konsumentów i ich potrzeb informacyjnych, z równoczesnym zapewnieniem płynnego funkcjonowania rynku wewnętrznego”.

6 Artykuł 2 wskazanego rozporządzenia, zatytułowany „Definicje”, stanowi w ust. 2:

„Zastosowanie mają również następujące definicje:

[...]

- c) »obowiązkowe informacje na temat żywności« oznaczają dane szczegółowe, które muszą być przekazane konsumentowi finalnemu zgodnie z przepisami unijnymi;

[...]

- f) »składnik« oznacza każdą substancję lub produkt, w tym środki aromatyzujące, dodatki do żywności, enzymy spożywcze oraz każdy komponent składnika złożonego, użyte przy wytworzeniu lub przygotowywaniu danego środka spożywczego i nadal obecne w produkcie gotowym, nawet jeżeli ich forma uległa zmianie; [...]

[...]

- h) »składnik złożony« oznacza składnik, który sam w sobie jest produktem zawierającym więcej niż jeden składnik;

[...]

- n) »nazwa przewidziana w przepisach« oznacza nazwę środka spożywczego określoną w mających zastosowanie przepisach unijnych lub, w przypadku braku takich przepisów unijnych, nazwę przewidzianą w przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych mających zastosowanie w państwie członkowskim, w którym żywność ta jest sprzedawana konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego;

[...]”.

- 7 Znajdujący się w rozdziale II rozporządzenia nr 1169/2011, odnoszącym się do „Ogólnych zasad dotyczących informacji na temat żywności”, art. 3 tego rozporządzenia, zatytułowany „Cele ogólne”, stanowi w ust. 1:

„Podawanie informacji na temat żywności służy wysokiemu poziomowi ochrony zdrowia i interesów konsumentów przez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów oraz bezpiecznego stosowania żywności, ze szczególnym uwzględnieniem uwarunkowań zdrowotnych, ekonomicznych, środowiskowych, społecznych i etycznych”.

- 8 Rozdział III tego rozporządzenia, zatytułowany „Ogólne wymogi dotyczące informacji na temat żywności i zakresy odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym”, zawiera między innymi art. 6 i 7.

- 9 Zgodnie z brzmieniem art. 6 rzeczonego rozporządzenia, zatytułowanego „Wymóg podstawowy”:

„Każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem”.

- 10 Artykuł 7 tego rozporządzenia, zatytułowany „Rzetelne informowanie”, stanowi w ust. 1:

„Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności:

- a) co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji;

[...]”.

- 11 Rozdział IV rozporządzenia nr 1169/2011, zatytułowany „Obowiązkowe informacje na temat żywności”, w sekcji 1, zatytułowanej „Treść i prezentacja”, zawiera między innymi art. 9 i 15.
- 12 Artykuł 9 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wykaz danych szczegółowych, których podanie jest obowiązkowe”, stanowi w ust. 1:

„Zgodnie z art. 10–35 i z zastrzeżeniem określonych w niniejszym rozdziale wyjątków obowiązkowe jest podanie następujących danych szczegółowych:

- a) nazwa żywności;
 - b) wykaz składników;
- [...].

- 13 Artykuł 15 rzeczonoego rozporządzenia, zatytułowany „Wymogi językowe”, stanowi w ust. 1 i 2:
- „1. Bez uszczerbku dla art. 9 ust. 3 obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być podawane w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów z państw członkowskich, w których dany środek spożywczy jest wprowadzany na rynek.
2. Na swoim własnym terytorium państwa członkowskie, w których dany środek spożywczy jest wprowadzany na rynek, mogą określić, że dane szczegółowe są podawane w jednym lub kilku językach urzędowych Unii”.
- 14 Zawarty w tym samym rozdziale IV tego rozporządzenia, w sekcji 2, zatytułowanej „Przepisy szczegółowe dotyczące obowiązkowych danych szczegółowych”, art. 17 tego rozporządzenia, zatytułowany „Nazwa środka spożywczego”, stanowi w ust. 1:
- „Nazwą środka spożywczego jest jego nazwa przewidziana w przepisach. W przypadku braku takiej nazwy nazwą środka spożywczego jest jego nazwa zwyczajowa, a jeśli nazwa zwyczajowa nie istnieje lub nie jest stosowana, przedstawia się nazwę opisową tego środka spożywczego”.
- 15 Zawarty w tej samej sekcji 2 rozdziału IV rozporządzenia nr 1169/2011 art. 18, zatytułowany „Wykaz składników”, stanowi w ust. 1, 2 i 4:
- „1. Wykaz składników rozpoczyna się lub jest poprzedzony właściwym nagłówkiem, który składa się z wyrazu »składniki« lub zawiera ten wyraz. Obejmuje on wszystkie składniki środka spożywczego, w malejącej kolejności ich masy w momencie użycia składników przy wytwarzaniu tego środka spożywczego.
2. Składniki oznaczane są ich szczegółowymi nazwami, o ile mają one zastosowanie, zgodnie z zasadami określonymi w art. 17 i w załączniku VI.
- [...]
4. Przepisy techniczne dotyczące stosowania ust. 1 i 2 niniejszego artykułu określono w załączniku VII”.

16 Załącznik VII do rozporządzenia nr 1169/2011, zatytułowany „Oznaczanie i określanie składników”, zawiera między innymi część E, zatytułowaną „Oznaczanie składników złożonych”, która stanowi:

- „1. Składnik złożony może być włączony do wykazu składników pod własną nazwą, w zakresie, w jakim jest to przewidziane przez prawo lub przyjęte zwyczajowo [w jakim nazwa składnika złożonego jest przewidziana przez prawo lub przyjęta zwyczajowo] w przeliczeniu na jego całkowitą masę, pod warunkiem że natychmiast po nim występuje wykaz jego składników.
2. Bez uszczerbku dla art. 21 wykaz składników w przypadku składników złożonych nie jest obowiązkowy:
 - a) w przypadku gdy skład składnika złożonego jest zdefiniowany w aktualnych przepisach unijnych, o ile składnik złożony stanowi mniej niż 2% produktu gotowego; [...];
 - [...]
 - c) w przypadku gdy składnik złożony jest środkiem spożywczym, w przypadku którego nie wymaga się wykazu składników zgodnie z przepisami unijnymi”.

Dyrektywa 2000/36

17 Motywy 7 i 8 dyrektywy 2000/36 stanowią:

- „(7) W celu zagwarantowania specyfiki rynku wewnętrznego, wszystkie wyroby czekoladowe objęte zakresem niniejszej dyrektywy muszą być przedmiotem obrotu [w Unii] pod nazwami handlowymi wymienionymi w przepisach załącznika I do niniejszej dyrektywy.
- (8) Zgodnie z ogólnymi regułami dotyczącymi etykietowania żywności, określonymi w dyrektywie Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych przeznaczonych na sprzedaż konsumentowi końcowemu [Dz.U. 1979, L 33, s. 1], w szczególności obowiązkowe jest sporządzanie wykazów składników, zgodnie z art. 6 tej dyrektywy; niniejsza dyrektywa ustanawia zastosowanie dyrektywy 79/112/EWG w odniesieniu do wyrobów kakaowych i czekoladowych, w celu dostarczenia konsumentom prawidłowej informacji”.

18 Zgodnie z art. 3 pkt 1 dyrektywy 2000/36:

„Dyrektywę 79/112/EWG stosuje się do wyrobów określonych w załączniku I, z zastrzeżeniem następujących warunków:

- 1) Nazwy handlowe wymienione w załączniku I stosuje się tylko do [są zastrzeżone wyłącznie dla] wyrobów określonych w tym załączniku i muszą być one stosowane w handlu do oznaczania tych wyrobów.

Niemniej jednak, wspomniane nazwy handlowe mogą być także stosowane dodatkowo i zgodnie z przepisami oraz z przepisami celnymi obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym wyrób jest sprzedawany finalnemu konsumentowi, do oznaczania innych wyrobów, których nie można mylić z tymi określonymi w załączniku I”.

19 Artykuł 4 dyrektywy 2000/36 stanowi:

„Państwa członkowskie nie mogą przyjmować, w odniesieniu do wyrobów [określonych w załączniku I], przepisów prawa krajowego nieprzewidzianych w niniejszej dyrektywie”.

20 Załącznik I do tej dyrektywy, zatytułowany „Nazwy handlowe, definicje i właściwości wyrobów”, zawiera część A, zatytułowaną z kolei „Nazwy handlowe i definicje”. Zawarty w tej części pkt 2 lit. c) stanowi:

„Czekolada sproszkowana, czekolada w proszku

oznacza wyrób będący mieszaniną kakao w proszku i cukrów, zawierający nie mniej niż 32% kakao w proszku”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

21 Grupa Tesco jest wielonarodowym sprzedawcą detalicznym z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, prowadzącym supermarkety między innymi w Czechach. Jej czeska spółka zależna wprowadzała do obrotu w swoich sklepach położonych w Czechach pewne środki spożywcze pod marką Monte. Etykiety omawianych towarów, a mianowicie Monte mleczny deser czekoladowy z orzechami laskowymi 220 g, Monte mleczny deser czekoladowy 100 g i Monte drink mleczny napój czekoladowy z orzechami laskowymi 200 ml zawierały wykaz składników, przy czym jednym z nich był *čokoládový prášek* (proszek czekoladowy), którego składniki nie zostały wskazane.

22 W dniu 27 maja 2016 r. Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně (państwowa inspekcja wyrobów rolnych i spożywczych, inspektorat w Brnie, Republika Czeska, zwana dalej „SZPI”) nakazała spółce Tesco wycofanie wskazanych produktów z jej placówek handlowych położonych w Republice Czeskiej i zakazała ich dalszej sprzedaży. W uzasadnieniu organ ten powołał się na okoliczność, że na etykietach wspomnianych towarów użyto określenia „*čokoládový prášek*” (proszek czekoladowy), bez podania składu tego składnika złożonego, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 1 lit. b) w związku z art. 18 ust. 1 i 4 rozporządzenia nr 1169/2011. Ponadto z części A pkt 2 lit. c) załącznika I do dyrektywy 2000/36 wynika, że w języku czeskim należy posługiwać się wyrażeniem „*čokoláda v prášku*” („czekolada w proszku”), a nie wyrażeniem „*čokoládový prášek*” („proszek czekoladowy”).

23 Po rozpoznaniu wniesionego przez Tesco odwołania SZPI uchyliła zarządzenia wydane w dniu 27 maja 2016 r., w drodze dwóch odrębnych decyzji z dnia 6 czerwca 2016 r. I tak, w drodze pierwszej z tych decyzji zniosła ona zakaz sprzedaży wspomnianych produktów, a w drodze drugiej z tych decyzji uchyliła nakaz wycofania owych produktów ze wszystkich placówek handlowych położonych w Republice Czeskiej.

24 Jednakże w ramach przyspieszonej procedury kontroli ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce (centralny inspektorat państwowej inspekcji wyrobów rolnych i spożywczych, Republika Czeska) w drodze dwóch decyzji z dnia 2 lutego 2017 r. zmienił decyzje SZPI z dnia 6 czerwca 2016 r., oddalwszy odwołanie wniesione przez Tesco.

25 Dwoma decyzjami z dnia 21 kwietnia 2017 r. ministerstwo rolnictwa oddaliło wniesione przez Tesco odwołanie od decyzji wydanych w ramach przyspieszonej procedury kontroli.

- 26 Spółka Tesco wniosła skargę na te decyzje do Krajský soud v Brně (sądu okręgowego w Brnie, Republika Czeska), podnosząc, że wyjątek przewidziany w części E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia nr 1169/2011 ma zastosowanie również do *čokoládový prášek* (proszku czekoladowego), ponieważ zawartość tej substancji jest identyczna z zawartością *čokoláda v prášku* (czekolady w proszku). W ocenie spółki Tesco wniosek, że rozstrzygająca jest jedynie czeska wersja językowa dyrektywy 2000/36, jest sprzeczny z zasadami funkcjonowania prawa Unii, ponieważ wszystkie wersje językowe przepisu prawa Unii są na równi autentyczne.
- 27 Wyrokiem z dnia 26 lutego 2019 r. Krajský soud v Brně (sąd okręgowy w Brnie) oddalił ową skargę, uznając, że obowiązujące są nazwy, które podano w każdej z wersji językowych załącznika I do dyrektywy 2000/36.
- 28 Spółka Tesco wniosła skargę kasacyjną od tego wyroku do Nejvyšší správní soud (najwyższego sądu administracyjnego, Republika Czeska). Wyrokiem z dnia 11 lipca 2019 r. sąd ten uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania sądowi okręgowemu.
- 29 Krajský soud v Brně (sąd okręgowy w Brnie), przed którym ponownie zawisła ta sprawa, zwraca uwagę, że zarówno dyrektywa 2000/36, jak i rozporządzenie nr 1169/2011, mają na celu ochronę konsumentów. W konsekwencji istotne jest, by podmioty gospodarcze w każdym państwie członkowskim stosowały nazwę przewidzianą przez prawodawcę Unii w języku, który jest łatwo zrozumiały w tym państwie członkowskim.
- 30 Sąd odsyłający wskazuje ponadto, że orzecznictwo Trybunału dotyczące rozstrzygania rozbieżności między poszczególnymi wersjami językowymi uregulowania Unii nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Nie istnieje bowiem żadna rozbieżność pomiędzy wersjami językowymi dyrektywy 2000/36, mimo że w odpowiednich wersjach językowych podaje się jedną lub większą liczbę nazw dla tego samego składnika. Chodzi tu o niezależne wykazy obowiązkowych nazw w odpowiednich językach urzędowych, wymagane dla produktów przeznaczonych dla konsumentów w państwie członkowskim, w którym dany język urzędowy jest używany. Wyrok z dnia 14 czerwca 2017 r., TofuTown.com (C-422/16, EU:C:2017:458), na którym oparł się Nejvyšší správní soud (najwyższy sąd administracyjny), można również interpretować w ten sposób, że nie jest możliwe posługiwanie się synonimami czy tłumaczeniami obowiązkowych nazw.
- 31 W tych okolicznościach Krajský soud v Brně (sąd okręgowy w Brnie) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:
- „Czy zasady wynikające z części E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia [nr 1169/2011] należy interpretować w ten sposób, że w przypadku środka spożywczego przeznaczonego dla konsumenta finalnego w Republice Czeskiej można w składzie wyrobu wskazać składnik złożony wymieniony w części A pkt 2 lit. c) załącznika I do dyrektywy [2000/36], bez opisanego jego składu wyłącznie w przypadku, gdy nazwę tego składnika złożonego podano dokładnie zgodnie z czeską wersją językową załącznika I do dyrektywy [2000/36]?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 32 Poprzez swe pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy część E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia nr 1169/2011 należy interpretować w ten sposób, że podmiot gospodarczy, w ramach etykietowania produktów sprzedawanych na terytorium państwa

członkowskiego, jest zwolniony z obowiązku wyszczególnienia wszystkich składników stanowiących składnik złożony w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. h) tego rozporządzenia tylko wtedy, gdy ten składnik złożony objęty nazwą handlową na podstawie części A załącznika I do dyrektywy 2000/36 został oznaczony w wykazie składników przy użyciu tej nazwy handlowej w wersji językowej danego państwa członkowskiego.

- 33 Jak wynika z postanowienia odsyłającego, pytanie to zostało przedstawione w ramach sporu powstałego w związku ze sprzedażą przez Tesco określonych produktów spożywczych w Republice Czeskiej, ponieważ czekolada w proszku, służąca do wyrobu tych produktów spożywczych, nie została zidentyfikowana w wykazie składników tych produktów za pomocą nazwy, pod którą taki składnik złożony występuje w czeskiej wersji językowej załącznika I do dyrektywy 2000/36, a mianowicie „*čokoláda v prášku*”. Spółka Tesco zastąpiła tę nazwę własnym tłumaczeniem na język czeski innych wersji językowych tego załącznika, takich jak wersja niemiecka „*Schokoladenpulver*” i wersja polska (która zawiera określenia „*proszek czekoladowy*” oraz „*czekolada w proszku*”). Tłumaczenia te doprowadziły do posłużenia się określeniem „*čokoládový prášek*” („proszek czekoladowy”) dla oznaczenia tego składnika złożonego.
- 34 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, po pierwsze, że w dyrektywie 2000/36 dokonano pełnej harmonizacji nazw handlowych odnoszących się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi w celu zapewnienia jednolitości rynku wewnętrznego. Nazwy handlowe przewidziane w załączniku I do dyrektywy 2000/36 są zatem – zgodnie z art. 3 pkt 1 tego aktu – obowiązkowe i zarazem zastrzeżone dla wyrobów wymienionych we wspomnianym załączniku. Ponieważ art. 4 dyrektywy 2000/36 zakazuje ponadto państwom członkowskim przyjmowania przepisów krajowych, które nie są przewidziane w tej dyrektywie w odniesieniu do produktów określonych w załączniku I do niej, należy uznać, że w dyrektywie tej stworzono obowiązkowy i wyczerpujący system nazw handlowych (zob. podobnie wyrok z dnia 25 listopada 2010 r., Komisja/Włochy, C-47/09, EU:C:2010:714, pkt 29, 36).
- 35 Po drugie, z części A pkt 2 lit. c) załącznika I do dyrektywy 2000/36 w związku z art. 3 pkt 1 oraz motywem 7 tej dyrektywy wynika, że do celów stosowania owej dyrektywy produkt, który składa się z mieszanki proszku kakaowego i cukrów, zawierający nie mniej niż 32% proszku kakaowego, powinien być oznaczany jako „czekolada w proszku”.
- 36 Wynika z tego, że przy założeniu, iż składnik złożony, o którym mowa w postępowaniu głównym, spełnia kryteria pozwalające na oznaczenie go jako „czekolada w proszku” w rozumieniu części A pkt 2 lit. c) załącznika I do dyrektywy 2000/36 – które to założenie wymaga potwierdzenia przez sąd odsyłający – ten składnik złożony powinien być oznaczany w handlu jako „czekolada w proszku”.
- 37 Wniosek ten znajduje potwierdzenie w fakcie, że nazwa „czekolada w proszku” wskazana w części A pkt 2 lit. c) załącznika I do dyrektywy 2000/36 stanowi „nazwę przewidzianą w przepisach” określoną w przepisach Unii mających zastosowanie do tego środka spożywczego w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. n) rozporządzenia nr 1169/2011. Taka nazwa powinna być stosowana na całym terytorium Unii zgodnie z art. 17 i 18 tego rozporządzenia. W myśl art. 15 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia nazwę taką należy ponadto zamieścić na produkcie żywnościowym w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów z państwa członkowskiego, w którym produkt ten jest wprowadzany na rynek.

- 38 W drugiej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b) i art. 18 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011 wykaz składników, który powinien znajdować się na środkach spożywczych, obejmuje wszystkie składniki danego środka spożywczego, w malejącej kolejności ich masy w momencie ich użycia przy wytwarzaniu tego środka spożywczego.
- 39 Niemniej jednak, zgodnie z częścią E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia nr 1169/2011 wyszczególnienie składników stanowiących składnik złożony nie jest obowiązkowe, jeżeli skład składnika złożonego jest zdefiniowany w aktualnych przepisach unijnych i pod warunkiem, że ów składnik złożony stanowi mniej niż 2% produktu gotowego.
- 40 W tym względzie z pkt 36 i 37 niniejszego wyroku wynika, że takie pominięcie wyszczególnienia składników tworzących składnik złożony, taki jak składnik, o którym mowa w postępowaniu głównym, jest dopuszczalne jedynie o tyle, o ile ten składnik złożony jest oznaczony, na podstawie przepisów prawa Unii, własną nazwą w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów w państwie członkowskim, w którym ów produkt spożywczy jest wprowadzany na rynek. W niniejszym przypadku okazuje się zatem, że aby składnik złożony wymieniony na etykiecie produktów spożywczych sprzedawanych w Republice Czeskiej mógł zostać objęty zwolnieniem przewidzianym w części E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia nr 1169/2011, powinien on być oznaczony własną nazwą w języku czeskim.
- 41 W trzeciej kolejności należy zbadać, czy wyjątek przewidziany w części E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia nr 1169/2011 może mieć zastosowanie nawet w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której podmiot gospodarczy nie posłużył się nazwą składnika złożonego określoną w czeskiej wersji językowej załącznika I do dyrektywy 2000/36, lecz zastąpił tę nazwę własnym tłumaczeniem na język czeski nazwy tego składnika, wskazanej w innych wersjach językowych tego załącznika I.
- 42 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że w zakresie, w jakim część E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia nr 1169/2011 wprowadza odstępstwo od zasady, zgodnie z którą wszystkie składniki produktu spożywczego muszą być wymienione w wykazie jego składników, przepis ten powinien podlegać wykładni zawężającej.
- 43 Po drugie, należy podkreślić, że rozporządzenie nr 1169/2011 ma w szczególności na celu, jak wynika z art. 1 ust. 1 i art. 3 ust. 1 tego aktu prawnego w związku z jego motywami 1, 3 i 4, zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów w zakresie informacji na temat żywności, przy uwzględnieniu istniejących między nimi różnic percepcji (wyrok z dnia 1 października 2020 r., Groupe Lactalis, C-485/18, EU:C:2020:763, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 44 W związku z tym rozporządzenie nr 1169/2011 zmierza do zapewnienia – jak stanowi art. 3 ust. 1 tego aktu prawnego w związku z jego motywami 3 i 4 – aby informacje dostarczane konsumentom pozwalały im na dokonywanie w pełni świadomych wyborów (zob. podobnie wyrok z dnia 12 listopada 2019 r., Organisation juive européenne i Vignoble Psagot, C-363/18, EU:C:2019:954, pkt 53).
- 45 Ściślej rzecz ujmując, z motywu 17 rozporządzenia nr 1169/2011 wynika, że obowiązkowy charakter informacji na temat składników środków spożywczych jest podyktowany koniecznością „umożliwieni[a] konsumentom identyfikacji i właściwego wykorzystywania danego środka spożywczego oraz dokonywania wyborów zaspokajających ich indywidualne potrzeby dietetyczne”.

- 46 Tego rodzaju cel wymaga, aby informacje na temat środków spożywczych poprawne, neutralne i obiektywne (zob. podobnie wyroki: z dnia 22 września 2016 r., Breitsamer und Ulrich, C-113/15, EU:C:2016:718, pkt 69; z dnia 1 października 2020 r., Groupe Lactalis, C-485/18, EU:C:2020:763, pkt 44). Informacje te nie powinny także wprowadzać konsumenta w błąd w szczególności co do charakteru środka spożywczego, jego tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, źródła czy pochodzenia, ani metod wytwarzania czy produkcji (wyrok z dnia 4 czerwca 2015 r., Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände, C-195/14, EU:C:2015:361, pkt 31).
- 47 Tymczasem ów cel byłby poważnie zagrożony, gdyby podmioty gospodarcze, zobowiązane do stosowania ustanowionej w przepisach prawa Unii nazwy handlowej składnika złożonego, mogły odstąpić od posługiwania się nazwą handlową tego składnika, podaną w odpowiedniej wersji językowej tych przepisów, i swobodnie tłumaczyć wyrażenia tworzące nazwę owego składnika złożonego w innych wersjach językowych rzeczonych przepisów.
- 48 Jak bowiem wskazał w istocie rzecznik generalny w pkt 63 i 71 opinii, takie swobodne tłumaczenia nie umożliwiają konsumentom uzyskania pewności co do składu takiego składnika złożonego poprzez samo przeczytanie wzmianki o nim zamieszczonej w wykazie składników produktu spożywczego, w którym ów składnik jest zawarty.
- 49 W niniejszej sprawie, ściślej rzecz ujmując, należy podkreślić, że wyrażenie „*čokoláda v prášku*” (czekolada w proszku) zostało szczegółowo zdefiniowane w części A pkt 2 lit. c) załącznika I do dyrektywy 2000/36. Na gruncie przepisów prawa Unii definicja taka nie istnieje natomiast w odniesieniu do wyrażenia „*čokoládový prášek*” (proszek czekoladowy).
- 50 Okoliczność, że – jak podkreśliła spółka Tesco w odpowiedzi na piśmie udzielonej na zadane przez Trybunał pytania – składnik złożony, o którym mowa w postępowaniu głównym, zawiera kakao i cukier, a zawartość kakao stanowi co najmniej 32%, wobec czego spełnia on wszystkie określone w załączniku I do dyrektywy 2000/36 wymogi pozwalające uznać go za „czekoladę w proszku”, nie zmienia faktu, że w niniejszym przypadku jedynie nazwa tego składnika złożonego podana w czeskiej wersji językowej załącznika I do dyrektywy 2000/36 jest w stanie spełnić wymogi w zakresie odpowiedniego informowania konsumentów.
- 51 Ponadto umożliwienie podmiotom gospodarczym określania składnika złożonego, oznaczonego nazwą handlową na podstawie dyrektywy 2000/36, poprzez swobodne tłumaczenie takiej nazwy z innych wersji językowych tej dyrektywy, podważałoby dokonaną w rzeczonych dyrektywie pełną harmonizację nazw handlowych, o której mowa w pkt 34 niniejszego wyroku. Oznaczałoby to bowiem, że w wykazie składników produktu spożywczego składnik złożony, o którym mowa w załączniku I do dyrektywy 2000/36, mógłby zostać wymieniony pod nazwą, która nie figuruje w żadnej z wersji językowych tego załącznika i która w konsekwencji stanowi odstępstwo od przewidzianej w tej dyrektywie nazwy przewidzianej w przepisach.
- 52 Należy jeszcze dodać w tym względzie, że uwzględnienie zasady równoważności między różnymi wersjami językowymi przepisu prawa Unii nie może skutkować umożliwieniem podmiotowi gospodarczemu niestosowania się do żadnej z tych wersji. Podobnie stwierdzenie przedstawione w pkt 47 niniejszego wyroku nie podważa zasady, w myśl której w przypadku rozbieżności między wersjami językowymi przepisu prawa Unii nie należy dawać pierwszeństwa jednej z nich. Jak bowiem podkreślił rzecznik generalny w pkt 44 opinii, sama okoliczność, że różne wersje

językowe przewidują różne nazwy dla danego składnika złożonego – przy czym w niektórych z nich posłużono się tylko jedną nazwą, podczas gdy w innych wskazano kilka nazw – nie oznacza, że istnieją rozbieżności między wersjami językowymi.

- 53 W świetle wszystkich powyższych rozważań na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, że część E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia nr 1169/2011 należy interpretować w ten sposób, że podmiot gospodarczy, w ramach etykietowania produktów sprzedawanych na terytorium państwa członkowskiego, jest zwolniony z obowiązku wyszczególnienia wszystkich składników stanowiących składnik złożony w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. h) tego rozporządzenia tylko wtedy, gdy ten składnik złożony objęty nazwą handlową na podstawie części A załącznika I do dyrektywy 2000/36 został oznaczony w wykazie składników przy użyciu tej nazwy handlowej w wersji językowej danego państwa członkowskiego.

W przedmiocie kosztów

- 54 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Część E pkt 2 lit. a) załącznika VII do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 należy interpretować w ten sposób, że podmiot gospodarczy, w ramach etykietowania produktów sprzedawanych na terytorium państwa członkowskiego, jest zwolniony z obowiązku wyszczególnienia wszystkich składników stanowiących składnik złożony w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. h) tego rozporządzenia tylko wtedy, gdy ten składnik złożony objęty nazwą handlową na podstawie części A załącznika I do dyrektywy 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 czerwca 2000 r. odnoszącej się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi został oznaczony w wykazie składników przy użyciu tej nazwy handlowej w wersji językowej danego państwa członkowskiego.

Podpisy